

tuồng nhớ mùi hương

Nguyễn Văn Hiếu

Từ bài "Lá Thư Bidong" em viết thư hỏi tôi: "Bidong có gì lạ không anh?" Tôi không biết sẽ trả lời ra sao! như câu hỏi em đặt theo một bài thơ phổ nhạc "Paris có gì lạ không anh" một bài hát chúng ta thường nghe: "*Mai anh về em có còn ngoan... Mai anh về giữa bến sông Seine... Áo sương mù hay áo em...*" Tôi trả lời ngay cho em: Em, có nhiều điều lạ và rất nhiều đổi thay!

Giữa kinh thành ánh sáng Paris, người Pháp hãnh diện có những dòng sông chảy qua, con sông Seine mang những chuyến tàu đưa du khách dọc ngang ngày mỗi nhiều, mỗi đông. Dòng sông nay cũng đổi màu vàng đục, màu xanh lóng lánh dòn dập đập vào bờ, màu nước cuộn theo mạn tàu tung tóe lên nhưng không còn màu xanh dịu mát; còn Bidong hòn đảo nằm giữa biển trời xanh chỉ còn một bóng mờ, một thời để thương những cuộc tình cháy bỏng miền nhiệt đới, để thương một đoạn đời người đi tìm vùng đất mới nay nhuộm màu thời gian đổi thay hồi tưởng có mang theo bao nhiều phiền muộn.

Theo con tàu tung sóng trở lại Bidong hôm nay cho tôi hiểu thêm những gắn liền giữa cuộc đời và biển cả. Chúng ta đã trải qua nhiều ngày đêm lênh đênh trên biển cả là chúng ta ở giữa biển trời mang theo màu biển xanh đang thở. Nhịp thở đầu tiên của biển trầm trầm theo một tín hiệu triều dâng rồi xoay tròn như một vũ khúc giữa một bầu trời có nhịp tim tiếp nối dài theo mỗi đời sống. Trên chuyến ra biển ngày đó, em có bao giờ nghe biển lên tiếng. Biển hát ca chào đón. Em, biển không là một vùng tịch liêu của một đời khi chúng ta đứng lặng nhìn biển. Biển chỉ gọi lại những hồi âm là sự im lặng, một lời thì thầm theo những đóa trăng long lanh trên sóng hay chìm sâu đợi chờ một chu kỳ tái sinh từ trong lòng biển. Biển cho mượn triều dâng để em hát tặng một vàng trắng yên, biển cần giữ tịch liêu để em quay gót một chiều về thăm. Em, vì bản tính của

nước đầu có âm thanh, rồi có những cuộc tiếp xúc từ đó trái tim mang theo buồn vui. Trái tim chúng ta là biển nên có nhiều phong ba bão tố kéo về trong giòng tâm thức ngã nghiêng giữa đời. Nhưng với trái tim bao la nồng ấm em có thể làm lặng yên sóng gió ba đào để em bước theo con đường mây trắng phiêu diêu dịu vợi. Chúng ta đánh mất biết bao thời gian đi vào vùng biển xanh sâu thẳm dày đặt những khối băng không bao giờ vỡ. Em có còn cách nào uống cạn biển nước đầy mệnh mông. Chúng ta đã uống từng ngụm nước biển, càng uống lại càng khao khát thêm là lúc chúng ta đứng bên bờ cát hát lên những bản tình ca cao vút. Em hãy trở lại biển để nhìn cho rõ: thế gian này có gì rộng lớn hơn biển cả. Còn có gì vô lượng hơn chăng. Còn có gì sâu thẳm hơn chăng. Còn có gì kỳ diệu hơn chăng! Từ đây em nghe những lời thề nguyện trong sóng soi chiếu trên biển trầm luân theo tiếng kêu thương của cuộc đời muôn kiếp chẳng hề phai. Mỗi chúng ta có cách nào phủi hết giọt biển đi, phủi hạt muối đi, khi sóng biển lìa xa khỏi bờ còn cát lên tiếng nói, thế gian này không âm thanh nào huyền diệu và cao quý hơn theo giòng nước hải triều âm. Đi cùng với biển trên những con sóng vỗ cho em còn lại một trái tim êm ả, dù giữa sóng cồn bọt nước xao. Em nhìn thấy có lõi cứng nào trong đồng bọt nước giữa biển trời mệnh mông!

Em thoáng nghe mùi hương biển, từng hơi nước li ti để lại trên thân thể hương vị mặn nồng của muối, của mùi rong biển. Mùi vị tự nhiên của hàng triệu năm của những sinh vật đầu tiên xuất hiện phiêu lạc trong đại dương trên trái đất này. "Tôi muốn nhắn tôi là loài nhuyễn thể. Sẽ tan theo bọt sóng cuối chu tuần. Vẫn rạo rực nương một cành hoa trắng". Từ khi lọt lòng mẹ, em đã ôm ấp mùi hương mẹ, lẫn lộn mồ hôi cùng sữa của một cõi hương sắc trong đời. Em đã biết hương vị của dầu, phấn hoa, nguyên vẹn trước sau chỉ là chất thơm đều có mùi hoặc hương riêng biệt. Em chọn lựa giữa thứ nước hoa Lumière, Passion, Hugo Boss, Trésor, Wish Chopard, Cool water, Gucci Envy, v.v..., em như đang chìm đắm trong thế giới mùi vị và độ hương sắc trong hơi hướm bay thoát ra từ thể chất của người và vật. Em nhớ mùi hương như thứ của cải mà người ta bắt được trong giấc mộng. Những mùi thơm tục lụy không ai phải hủy diệt mùi thơm nào đó, việc ấy vô ích, nhưng hãy nghe những mùi hương nào bi lụy về cuộc đời. Em có tìm thấy chất thơm làm cho tâm hồn nhẹ nhàng, thanh thoát hay chất thơm nồng gắt vị ngọt, kích thích cái hưng phấn cảm giác như có ngọn lửa đốt cháy ruột gan! Có bao nhiêu người đã hiến dâng tâm tình giữa ngã đường bơ vơ chỉ vì thiên hạ vô tình không hiểu mộng và thơ như bài thơ "Gửi hương

cho gió" của thi sĩ Xuân Diệu: "Hoa ngở đem hương gởi gió chiều, Là truyền tin thắm gọi tình yêu. Song le hoa đợi càng thêm tủi. Gió mặc hồn hương nhạt vời chiều."

Chúng ta chỉ còn giữ lại chất tâm hương, là nén hương lòng đem lòng thành kính dâng lên Tam bảo, đem lòng thành kính yêu lên ông bà cha mẹ như đốt hương liệu cúng dường với tấm lòng thành và thanh sạch. Từ tâm hương - từ tâm hoa - tâm với hoa là một, đóa hoa nở từ từ cho đến lúc mãn khai, là di sản, là dư hương lưu lại trong cuộc đời. Như hương hoa ở trong hoa, chữ "hoa" trong hương hoa ở kinh nhà Phật viết khác chữ "hoa" nơi các bài thơ, thật thế trong Vô Lượng Thọ Kinh thấy điều 32 trong 48 điều nguyện của hàng Tỳ kheo có câu: "Nguyện mùi thơm xông ra khắp mười phương thế giới, các Bồ Tát nghe mùi thơm mà đều tu hạnh thành Phật". Em thử đốt lên cây nhang trầm lan tỏa ngào ngạt. Một mùi hương thoảng em biết được, bỗng nhiên sao liền biến mất! Mùi hương không phải là không có, nhưng nó không phải là cây, không phải là khói, cũng không có lửa. Nó không dính vào đâu, cũng không đi đâu. Nó có đó mà vẫn là không, không có tự tánh, chỉ là do gặp nhân duyên mà giả hiệp cho có. Từ đó em sẽ tìm biết được nguồn vui sống trong cõi tâm hương. Có phải hành trình đến một thế giới tĩnh lặng dạt dào tâm hương, với lòng thành mới chuyên chở được như bài cầu nguyện: Giới hương, giữ giới mà thơm. Định hương, thiền định mà thơm. Huệ hương, trí tuệ mà thơm. Giải thoát hương, dứt phiền não mà thơm. Giải thoát tri kiến hương, biết mình thành đạo mà thơm (Giới hương, định hương dữ huệ hương. Giải thoát, giải thoát tri kiến hương).

Ra đi không mang một kho báu nào, chỉ mang trong tay một cành hoa trắng và bài hát trên môi. Có ai gọi trên bờ biển, chỉ thấy bọt biển trắng xóa muôn ngàn hoa bay trên sóng. Tiếng của cơn dông tố gọi chúng ta dưới bầu trời rộng không cho em hiểu giữ lại mình hương nào cần, hay không cần để thấy những hương hoa bay đi và không trở lại.

Thời gian đổi qua biết bao nhiêu lần màu lá như một giòồng đời chuyển hóa. Nỗi đau kiếp người vẫn còn đây và niềm an lạc cũng chính là đây cho chính mình, cho mùa hoa tâm hương bay trong muôn phương. ☐

Vu lan về nhớ Mẹ già

Vu Lan tháng Bảy lại về đây,
Nhớ mẹ lòng con cứ rút rây.
Đã mấy thu rồi không gặp mẹ,
Chiều buồn ngồi ngắm áng mây bay.

Ngày ấy ra đi bỏ mẹ già,
Xứ người con cứ mãi bôn ba.
Một mình mẹ sống nơi quê cũ,
Mòn mỏi trông con mắt lệ nhòa.

Không biết bao giờ gặp mẹ đây,
Tuổi già sức yếu sống qua ngày.
Mẹ ơi! Có biết con thương mẹ?
Đất rộng trời cao khó tỏ bày!

Ai đã xui nên thâm cảnh đây?
Mẹ con mình sống phải chia tay.
Hai mươi năm lẻ con xa mẹ,
Để mẹ cô đơn suốt tháng ngày.

Đêm lạnh mưa buồn tí tách rơi,
Con ngồi nhớ mẹ lắm mẹ ơi!
Nhớ từng lời nói từng hơi thở,
Ánh mắt nụ cười, lúc nghỉ ngơi.

Cuộc đời của mẹ quá long đong,
Mẹ khổ từ khi mới lấy chồng.
Ngày tháng tảo tần nuôi con trẻ,
Rầu rầu nét mặt lúc về không!

Mẹ ơi! Xin mẹ chớ buồn con,
Chữ hiếu con đây chẳng được tròn.
Bởi chí làm trai trong bốn hướng,
Lưu danh muôn thuở tấm lòng son.

Hôm nay ngày đại lễ Vu Lan,
Thành kính đến chùa thắp nén nhang.
Cầu đức Từ Bi phù hộ mẹ,
Ngày ngày khỏe mạnh sống bình an.
Đông Minh